

MOJA KARIERA:

Ugrabite šefa! ▶ **16, 17**

Prvi slovenski poslovni dnevnik | www.finance.si

Ugrabite šefa!

Klaus Schuster

mojakariera@finance.si

Kdor nenehno rohni zaradi pomanjkanja človečnosti pri menedžerjih, niti svoji človečnosti ne daje najlepšega spričevala. Morali bi se osredotočiti na tiste vodstvene delavce, ki si resnično zaslužijo to ime.

To leto za menedžerje ni bilo dobro. V Franciji ugrabljajo šefe, v Nemčiji podjetja tožijo odpuščene nekdanje predsednike uprav. V teh krajih je študija pokazala, da 40 odstotkov delavcev

ne zaupa svojemu menedžmentu. Poznam nekaj menedžerjev, ki si v svojem domačem mestu zjutraj ne upajo več v pekarno, ker jih gledajo postrani, včasih pa jih celo odkrito ali prikrito napadajo. Zakaj? So menedžerji zares tako skorumpirani in nekompetentni, kot jih trenutno kažejo mediji?

Razlika med menedžerjem in vodjo

Ne, seveda ne. Težava je drugje. Težava niso menedžerji, marveč

pričakovanja. Svet pričakuje vodstvene kadre, a dobi le menedžerje. To žal vsak dan doživljam v podjetjih. Neki predsednik uprave se denimo zaradi pomanjkanja naročil postavi pred uslužbenca in reče: »Zategniti moramo pas!« Zveni logično? Ne, zveni menedžersko. Kako bi zvenel glas voditelja? Kot glas vodje prodaje v nekem majhnem podjetju za proizvodnjo potrošnih dobrin, ki je pred nedavnim izjavil: »Zategniti moramo pasove! Vi dobitte le polovico božičnice, jaz pa le polovico svojega bonusa.« In ne zatrjujte mi, da takšnih »norcev« ni. Predsednik uprave Mercatorja se je v krizi odrekal četrtini svoje plače. Ravna kot voditelj. Zato mu ljudje sledijo. Z veseljem. Moti-

virano. In ob jutrih ga pri peku pozdravljajo.

Postanite ljudje

Se moramo vsi odreči četrtini svoje plače? Ne, ravnati moramo kot vodilni kadri, ne kot menedžerji. Kot lastnik obrata v majhnem mestu, ki je moral od osemstotih uslužbencev dvesto odpustiti. Običajno se tak »kapitalist« po takšni katastrofalni akciji v majhnem mestu ne sme več pojaviti na ulici, saj je prizadeta skoraj vsaka družina v vasi. A tega kapitalista še danes vsi pozdravljajo. Mar niso jezni, da jih je vrgel na cesto, sam pa se še vedno vozi v razredu S? Ne. Odpovedi namreč ni strahopetno prepustil svojemu kadrovskemu šefu, temveč se je sam poslovil od vsakega

odpuščenega, s stiskom roke, z izrazom najglobljega obžalovanja in z obljubo, da ga bo ob boljših časih za naročila znova zaposlil. Zakaj je to na ljudi naredilo vtis?

Ker vsak odpuščeni še danes pravi: »Šef nas je obravnaval kot ljudi, ne kot strošek. Šef je v redu dečko. Tudi on je samo človek.« In prav to je najgrozovitejše in doma edino, kar ljudje pričakujemo od svojih šefov: Na sebi jim sploh ni treba imeti česa velikega. Ni se jim treba odreči limuzinam ali zasebnim letalom. Pretiranih bonusov jim ni treba podariti otroškemu domu. Le tu in tam, kadar je treba, se morajo vesti kot ljudje in nas obravnavati kot ljudi. To je hkrati vse. Je zahteva pretirana? Ravno zdaj, pred božičem?

Preprost pogovor

Šef nekega industrijskega podjetja je letos zaradi krize črta običajno zares drago božično praznovanje. Namesto tega je vse uslužbenca nekega petkovega popoldneva povabil »na kavo«. Lokalni sindikalist je dejal: »Nihče ne bo prišel, če bo samo kava!« Prišli so vsi. Ni bilo programa, ni bilo govorov. Šef je vsakogar osebno pozdravil, se z vsakim pogovoril, se sprehodil okoli mize, odgovoril na vsako neumno vprašanje, ljudje so se pogovarjali z njim in med seboj, razpoloženje je bilo iz ure v uro boljše in vsi so bili zadovoljni. Kje so bili njegovi menedžerji?

Ali se bodo »kave« udeležili, je prepustil njihovi izbiri. »Le malo se morate pogovarjati z ljudmi, nič

več.« Od enajstih vodij oddelkov in resornih šefov so prišli trije. Drugim se je zdelo, da je to zanje preveč. Zanje je bilo prezahtevno, da bi se preprosto pogovarjali kot človek s človekom. Kar je logično. Menedžerji upravljajo. Vodstveni kadri vodijo. Ljudi namreč.

Ne pričakujte nemogočega

Zato bi morali nehati rohniti nad menedžerji in njihovimi napakami. Od njih pričakujemo nekaj, česar nam ne morejo dati. Morali bi jih pustiti pri miru. Nesmiselno je namreč postaviti stolček za molžo pred vola in pričakovati, da bomo namolzli mleko. Nič ne bo, tudi če še tako kričimo. Kdor nenehno rohni nad pomanjkanjem človečnosti pri menedžer-

jih, niti svoji človečnosti ne daje najlepšega spričevala. Morali bi se osredotočiti na tiste vodstvene delavce, ki si resnično zaslužijo to ime. Takih je namreč dovolj. Hvaležni bi morali biti, da tak človek deluje v naši okolici. Hvaležni bi mu morali biti za njegovo človečnost, kar bi vsekakor pričalo tudi o naši lastni. In vračati bi mu morali tisto, kar nam daje. Samo tako bomo skrbeli za to, da bodo naše delovno okolje, naše podjetje in naš svet vsak dan postajali nekoliko toplejši, bolj humani in spravljivejši. To je hkrati moja božična želja. ●

► Klaus Schuster je direktor svojega svetovalnega podjetja, coach in avtor strokovnih publikacij.